

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

 CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

 ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, director general
IVAN GRAU, director financer
ORIOL GALLISSÀ, director comercial
ALBERT VENGUT, director de màrqueting i subscripcions
JOAN SERRA, director de producció
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**JORDI DALMAU ÉS UN
POETA EN CONSTRUCCIÓ**

 Ramon Tremosa
i Balcells

 Professor de teoria econòmica a la UB
ramontremosa.com

EN SÍNTESI

Remei i malaltia

Astor i besurt

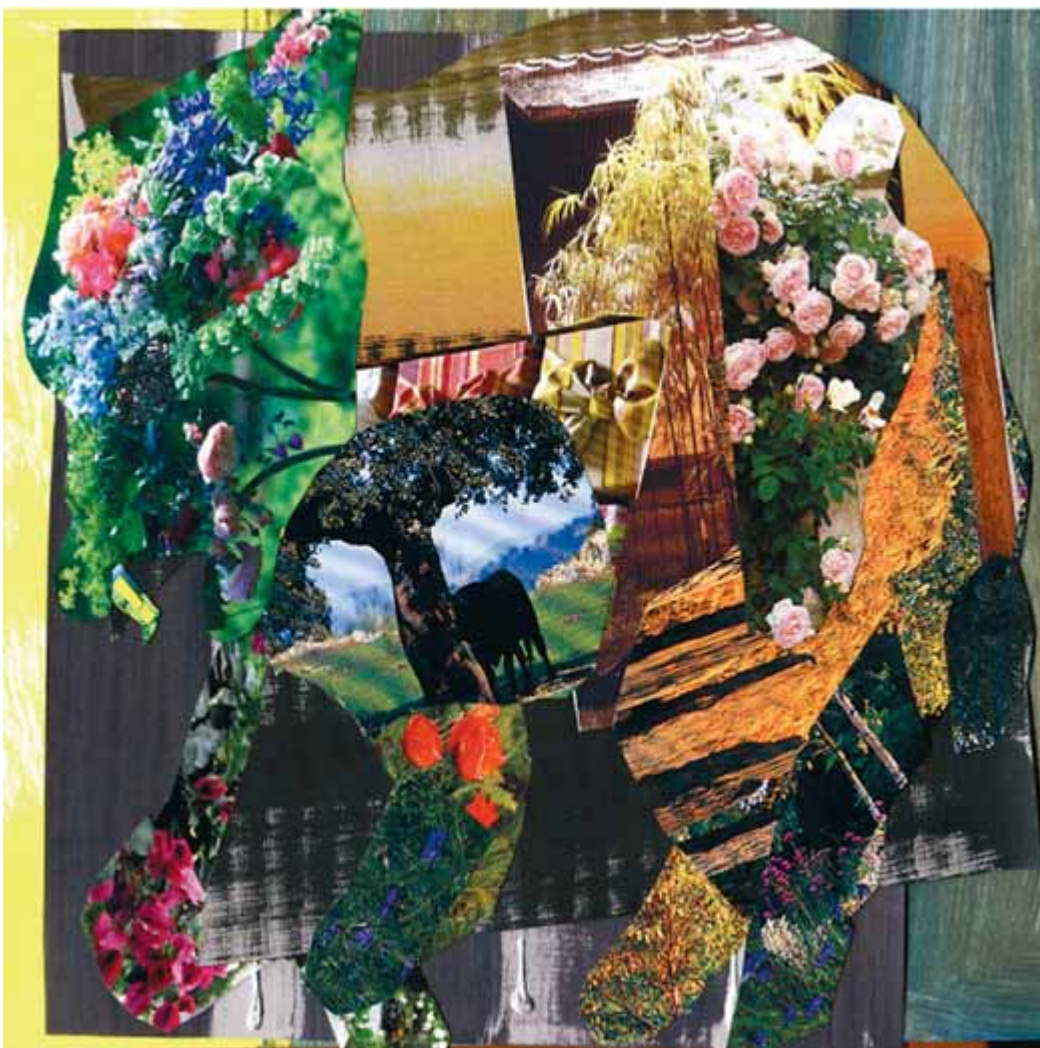
Astor: *Accipiter gentilis*. Ocell rapinyaire de mida mitjana. Viu als boscos, especialment de coníferes. Vola amb agilitat entre els arbres. Caça a l'aguait i per sorpresa. Persegueix les preses tant com cal. Besurt: *Sorbus aucuparia*. Arbre caducifoli d'alta muntanya. A la tardor les fulles es tornen de color taronjós. A l'hivern té fruits vermells que agraden a la feram, sobretot als moixons.

JORDI DALMAU I AUSÀS ÉS NASCUT A LA SEU D'URGELL (1972) i ha publicat fa sis mesos la seva primera obra poètica, *Astor i besurt* (March Editor). Jordi Dalmau és ornitòleg i té la sort de treballar en el que més li agrada, la natura, especialment en el seguiment i l'estudi d'ocells. La formació de tècnic forestal i l'experiència d'anys de treball en el medi físic han anat destil·lant lentament els seus poemes. Com escriu Isidre Domenjó en el pròleg, el naturalista esdevé poeta fent treballar una sensibilitat exquisida, mirant de veure més enllà de la botànica en la contemplació d'un pi roig o mirant de sentir alguna cosa més que biologia en el seguiment del vol d'un trençalós. El llibre, per tant, respira per tots els seus porus, té olor de bosc i gust d'humanitat.

'ASTOR I BESURT' ÉS UN POEMARI QUE RECULL 71 POEMES repartits en dues parts. La primera, *Ulls d'astor*, aplega poemes sobre l'entorn natural: pluja, neu, vent, paisatges, instantànies en lletra, trençalós, àliga marcenca, aligot vesper, gall fer, picot negre... Són poemes d'estil lliure, sense rima, curts. L'astor és un rapinyaire forestal que caça a l'aguait; com ell, el poeta pretén copsar l'entorn que l'envolta. La segona part, *Arrels de besurt*, recull els poemes més ideològics i íntims. Parlen de la vida, la mort, la llibertat, el país, la llengua, la fe i la dignitat. També són poemes curts i lliures. El besurt és un arbre d'alta muntanya conegut sobretot com a moixera de guilla, però al Pirineu se l'anomena així. Fa una florida molt maca, ombrreja a l'estiu, té una tardor acolorida i a l'hivern dona fruits a la fauna.

'ASTOR I BESURT' VOL SER UN VIATGE ENTENEDOR de fora cap a dins, del món natural a la manera de l'autor de veure el món humà, mirant de conjugar paisatge i sentiment. Fruit d'hores i hores quiet, atent al pas dels ocells, aquest devot del paisatge silent escriu: "No fa vent; porta oberta, passeu sentiments". *Astor i besurt*: rapinyaire d'ales esteses, a la punta de les quals hi ha les fulles d'un avet. *Astor i besurt*: rapinyaire d'urpes esmolades, a la punta de les quals comencen les llargues arrels d'un arbre. Ulls d'astor i pell de besurt, "ploma i fulla em són cabell". Ulls d'astor i arrels de besurt: "A dins dels ulls, un món sencer: valls i carenes, boscos i ocells, el meu país i la llengua dels vells... i si pogués, seria aigua de pluja, per assaonar la terra i entrar dins de les arrels".

ESCRIT SENSE AFANYS, GAIREBÉ COM A REMEI, dels elements Jordi Dalmau en combina la força més brusca i la sensibilitat més delicada. Així és la tempesta: "De sobte un espetec. L'aigua s'abat sobre els carrers a semalades. El vent encasta gotasses per tot. La serp d'aigua cueja pels carrers, rius salvatges. Els trons ressonen arreu, la fera brama". La neu, en canvi, és la dama blanca, la fadrina que ve

S. SOMEKAWA

"L'autor ha farcit els seus versos de comentaris i de vídeos: tota una curiosa demostració de com un gènere tan vell com la poesia pot servir-se de les noves tecnologies interactives per a reformular-se i modernitzar-se"

de nit i que vetlla la son. La neu cau lliure i no té amo, és feta de llençols de fil: "Vine, cau abundosa. Colga'ns, llana del cel". La neu acabada de caure de les branques d'una arbre, "moguda per un follet de vent, fa que torni a nevar un instant". El color blanc és el "Cadí immaculat, l'alba serra. Cel llis, de plom, Cadí de sucre". I al capdavant, la imatge suprema de la pau: "Sentir, a les fosques, com dorm el Llorenç".

'ASTOR I BESURT' ÉS UN LLIBRE QUE BATEGA, escrit per a ser llegit sense pressa. I també sense pressa podem navegar pel blog d'aquest llibre (www.astoribesurt.blogspot.com), en el qual l'autor ha farcit els seus versos de comentaris i de vídeos: tota una curiosa demostració de com un gènere tan vell com

la poesia pot servir-se de les noves tecnologies interactives per a reformular-se i modernitzar-se, per a perdurar com el més sublim dels gèneres literaris.

"AMB PACIÈNCIA DE SANT, COVA L'ÀLIGA ROJA; sap esperar el dia, el company, la llum". Fruit d'anys i més anys trescant per les muntanyes de l'Alt Urgell i del Pirineu, el poeta treu sentiments: "Destil·lo lletres, miralls rodons, que m'ensenyen la cara del meu altre jo". *Astor i besurt*, l'ocell i l'arbre. Un arbre d'arrels fondes i capçada airosa, niu i refugi de l'ocell. Un arbre que creix recte, mirant al cel. Un arbre només blegat pel pes de la neu i que, un cop estès a terra, "veus créixer els que vénen de tu".

ESCRIURE POESIA NO ÉS FÀCIL, és fer aflorar parts íntimes d'un mateix. Si cada pas que fem en la vida és un pas més cap a la solitud, per què no posar-hi lletra? A Jordi Dalmau la seva feina solitària li permet anar desplegant lentament les seves passions: els ocells, els arbres, l'Alt Urgell (aquest cap de setmana, per cert, a Bescaran s'hi celebra la tercera trobada de cantautors i trobadors), el Pirineu, Catalunya. No les amaga, com tampoc no oculta una inspiració cristiana: des de l'enyor sentit del seu germà Joan, aquesta convicció el fa voler entendre que morir és canviar de vessant i, finalment, collar. Jordi Dalmau és un poeta en construcció que sap, però, que "quan les paraules no diuen prou l'agraïment, queda la vida".

 Marçal
Sintes

La greu i evident desafecció ciutadana pel que fa a la política ha propiciat algunes anàlisis certament curioses i també ha tenyit les discussions sobre la nova llei electoral catalana (com saben, estem emprant un sistema provisional). Si abans es parlava bàsicament de proporcionalitat, ara afavorir la participació s'ha convertit en el gran objectiu, almenys retòricament. Tanmateix i en primer lloc: el sistema que s'utilitza a Catalunya és força proporcional. Més, per exemple, que el que s'empra a Espanya i en la majoria d'estats d'Europa. No és aquesta la qüestió, per molt que Pasqual Maragall i el PSC mai no païssin perdre en diputats tenint més vots. En segon lloc: el problema de fons no se soluciona amb la llei electoral, tot i que, com és natural, una bona llei hi podria ajudar sensiblement. Confondre el remei (la llei electoral) amb la malaltia (la gent desconfia de la política) pot conduir a errors fatals. Explica el professor John B. Thompson en un llibre senzillament imprescindible (*El escàndalo político*, Paidós) que una actitud de profunda desconfiança per la política, "unida a la creença que els polítics i les institucions polítiques estan molt allunyats de les realitats pràctiques de la vida del ciutadà corrent i que és poc probable que optin per un polític o un altre o per una institució o una altra impliqui l'aparició d'alguna diferència positiva", pot portar el ciutadà a renunciar a la seva participació. I avisa —compte— que aquesta mena de desconfiança "tendeix a reforçar-se a si mateixa" i també que, un cop instal·lada, pot ser enormement complicat superar-la. m.sintes@hotmail.com